

Στις άλλες σελίδες:

- ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ
- ΝΙΚΑΡΑΓΚΟΥΑ
- ΔΗΜ. ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΣΜΟΣ
- ΠΑΛΟΜΑΡΕΣ — ΕΠΙΣΚΟΠΗ

Ανακοίνωση της Σ.Ν. ΕΔΕΝ

Η ΑΚΕΛΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΕΙ ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΓΙΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

1. Το Κυπριακό πρόβλημα βρίσκεται σε μια δύσκολη και επικίνδυνη φάση. Ο νέος γύρος του διαλόγου ανάμεσα στην Ντεκτασική κλίμακα και την Κυπριακή Κυβέρνηση αρχίζει, χωρίς στην ουσία να υπάρχει πραγματική βάση πάνω στην οποία θα μπορούσε ο λαός μας, Ε/Κύπριοι και Τ/Κύπριοι, να στηρίξει οποιεσδήποτε ελπίδες για μια σωστή προοπτική.

2. Όλα τα δεδομένα δείχνουν ότι οι συνομιλίες μπορούν να δώσουν καρπούς μόνο αν υπάρχουν κι άλλες υποχωρήσεις από την πλευρά της Κυπριακής κυβέρνησης. Αλλά νέες υποχωρήσεις σημαίνουν ότι μπαίνουμε μπροστά στο ενδεχόμενο μιας διχοτομικής λύσης, που δεν θα ικανοποιεί τα πραγματικά συμφέροντα του Κυπριακού λαού, αλλά των ιμπεριαλιστών, της Τούρκικης και Τουρκοκυπριακής άρχουσας τάξης, και μερικά τα συμφέροντα της Ε/Κυπριακής αστικής τάξης.

3. Η ηγεσία του ΑΚΕΛ ξεπερνώντας σε υποχωρητικότητα και την άρχουσα τάξη ανάλαβε εργολαβικά το ρόλο που έπαιζε μέχρι σήμερα ο Κληρίδης και προτείνει στη δεξιά ηγεσία νέες "θαυραλλέες" υποχωρήσεις, πέρα από τις προτάσεις του 1977.

Με την στάση αυτή η ηγεσία του ΑΚΕΛ

δεν παραδίδει μόνο την ηγεσία του αγώνα στην δεξιά, αλλά παραγράφει ουσιαστικά τα ιστορικά καθήκοντα της εργατικής τάξης και το δικαίωμα της για κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας.

4. Μέσα στην ανικανότητα της να διαμορφώσει μια σωστή πολιτική γραμμή που να εκφράζει τον Κυπριακό εργαζόμενο λαό, και μέσα στην αδυναμία της να ξεφύγει από το ιδεολογικό και πολιτικό αδιέξοδο στο οποίο οδηγήθηκε, η ηγεσία του ΑΚΕΛ ξεσπαθώνει ενάντια στην ΕΔΕΚ.

Γιατί καταλαβαίνει ότι η ΕΔΕΚ είναι η μόνη αριστερή πολιτική δύναμη στην Κύπρο που μπορεί να αντισταχθεί στην κατακύβλα των υποχωρήσεων που η ίδια η ηγεσία του ΑΚΕΛ προτείνει.

5. Δεν υπάρχει καμία αμφιβλία ότι στόχος της ηγεσίας του ΑΚΕΛ είναι η απομόνωση της ΕΔΕΚ από τις εργαζόμενες μάζες και η διάλυση της. Όμως η ΕΔΕΚ με τους αγώνες της και το αγωνιστικό της πρόγραμμα έχει ριζωθεί μέσα στην συνείδηση των εργατών και του λαού σαν η πιο προχωρημένη αγωνιστική και πρωτοπόρα δύναμη στον τόπο. Και η ηγεσία του ΑΚΕΛ ματαιοπονει αν νομίζει πως η συκοφαντία, ο ψίθυρος, οι αφορισμοί, η παραχάραξη της ιστορίας και η διαστρέβλωση της πραγματικότητας, είναι δυνατό να φέρουν το αποτέλεσμα στο οποίο ελπίζει.

Η ΑΚΕΛΙΚΗ ηγεσία αυταπατάται αν πιστεύει

ότι η συκοφαντική επίθεση ενάντια στην ΕΔΕΚ και την ηγεσία της, μπορεί να την απαλλάξει από τις ευθύνες και τις αμαρτίες της, ή αν πιστεύει πως με αυτή την επίθεση θα στρέψει την προσοχή του λαού αλλού, για να περάσει εύκολα τους επικίνδυνους συμβιβασμούς που προτείνει.

6. Η Εκτελεστική Γραμματεία της Σ.Ν. ΕΔΕΝ καταδικάζει την συκοφαντική εκστρατεία της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ενάντια στο αγωνιστικό και πρωτοπόρο κόμμα της ΕΔΕΚ, θεωρώντας ότι πλήττει καίρια τον αγώνα των εργατών, των φτωχών αγροτών και των προσφύγων για μια Κύπρο λεύτερη πραγματικά ανεξάρτητη και σοσιαλιστική.

Σε μια στιγμή που οι προδευτικές δυνάμεις του τόπου έπρεπε να είναι ενωμένες κάτω από ένα συγκεκριμένο απελευθερωτικό πρόγραμμα με σαφείς στόχους και προοπτικές, η ΑΚΕΛΙΚΗ ηγεσία σπάζει τις γέφυρες και προτείνει συμβιβασμούς που ισοδυναμούν με την συνέχιση της σκλαβιάς και της κατοχής.

-ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΔΙΖΩΝΙΚΗ

- ΟΧΙ ΝΕΟΥΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ

- ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΑΚΕΛΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ

- ΝΑΙ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ Ε/ΚΥΠΡΙΩΝ ΚΑΙ Τ/ΚΥΠΡΙΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΠΡΟ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΒΑΣΕΙΣ

Η ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ Σ.Ν. ΕΔΕΝ
ΔΕΥΚΩΣΙΑ 13-6-1979

Η συνάντηση Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων δημοσιογράφων

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Στις 12 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε στο «ΛΗΔΡΑ ΠΑΛΑΣ» συνάντηση των Διοικητικών Συμβουλίων, της Ένωσης Κυπρίων Συντακτών και του Συνδέσμου Τουρκοκυπρίων Δημοσιογράφων.

Η συνάντηση που έγινε σε κλίμα ευφορίας και αισιοδοξίας είχε σαν αποτέλεσμα την έκδοση κοινού ανακοινωθέντος των δύο Συμβουλίων στο οποίο τονίζεται ότι «σκοπός είναι η αναζήτηση και καθορισμός τρόπων και μεθόδων για θετική συμβολή στις διακοινωνικές συνομιλίες».

Το κοινό ανακοινωθέν αναφέρει μεταξύ άλλων ότι οι δύο οργανώσεις υποστηρίζουν ολόψυχα τον διακοινωνικό διάλογο ως μέσο με το οποίο οι δύο κοινότητες πρέπει να αναζητήσουν επίμονα, ειρηνική, δίκαιη και διαρκή

λύση του Κυπριακού προβλήματος, που να παρέχει την δυνατότητα στο λαό μας, Έλληνες και Τούρκους, να ζήσουν σε αρμονία, φιλία, ευτυχία και ασφάλεια. Επίσης, υποστηρίζουν την συμφωνία των 10 σημείων Κυπρι-

ανου-Ντεκτας».

Το ανακοινωθέν αναφέρεται και στο σημείο 8 της συμφωνίας και υποστηρίζει: «Η ανεξαρτησία, κυριαρχία, εδαφική ακεραιότητα και το αδέσμευτο της Δημοκρατίας πρέπει να τύχουν επαρκών εγγυήσεων εναντίον ενώσεως ολικής ή μερικής με οποιαδήποτε άλλη χώρα και εναντίον οποιασδήποτε μορφής διαμελισμού ή αποσχίσεως».

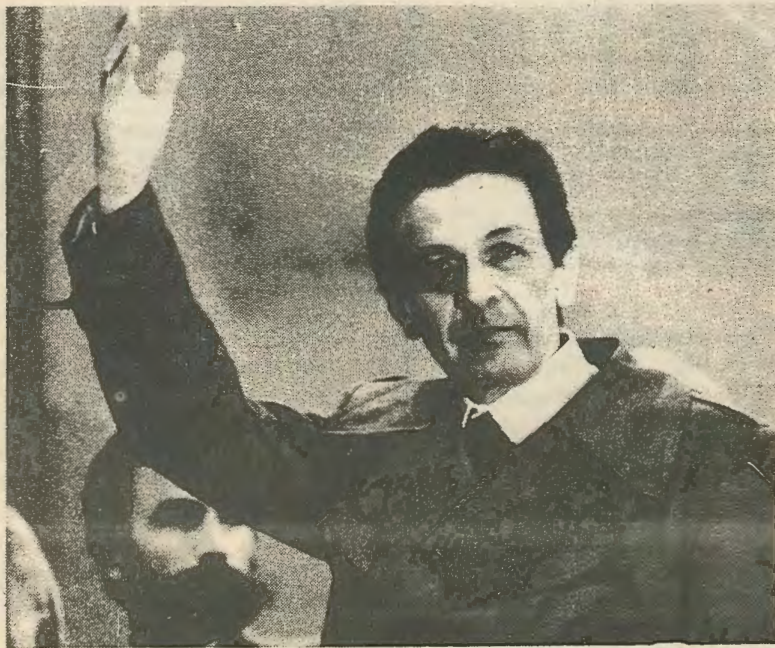
Τα δύο Διοικητικά Συμβούλια συμφώνησαν να απευθύνουν έκκληση προς όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τους δημοσιογράφους να βοηθήσουν τις διακοινωνικές συνομιλίες αποφεύγοντας τη δη-

συνέχεια στην 8η σελίδα

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Η κρίση συνεχίζεται

Ίσως το πιο σημαντικό γεγονός όσον αφορά τα αποτελέσματα των Ιταλικών εκλογών να είναι το ότι για πρώτη φορά, από το 1948, το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα, το μεγαλύτερο Ευρωκομμουνιστικό κόμμα της Δύσης, έχει χάσει ψήφους σε γενικές εκλογές. Αυτό το γεγονός έχει σχολιαστεί πλατειά και πράγματι είναι μεγάλης σημασίας όχι μόνο για τον ειδικό πολιτικό χώρο της Ιταλίας αλλά και για ολόκληρο τον πολιτικό χώρο της αριστερας στην Ευρώπη.

Οι Ευρωκομμουνιστές της Ιταλίας πήραν 30.4% του συνόλου των ψήφων μειώνοντας την υποστήριξη τους από

το 34.4%. Οι Χριστιανοδημοκράτες κράτησαν την υποστήριξη τους στο 38.4% με μια πολύ μικρή μείωση 0.4%. Οι

ψήφοι που χάθηκαν για τους Ευρωκομμουνιστές φαίνεται να πήγαν στους Ριζοσπάστες που από 1.3% φτάσαν το 3.4% και στο μέτωπο μαρξιστικών κομμάτων που αύξησε το ποσοστό του από 1.5% στο 2.2%. Επίσης οι φιλελεύθεροι από (1.3% στο 1.9%) και οι Σοσιαλοδημοκράτες (από 3.4% στο 3.8%) αύξησαν τα ποσοστά τους. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα Ιταλίας με 10% έμεινε στάσιμο. Η νεοφασίστες έχασαν ψήφους.

Η εκλογική ήττα των Ιταλών Κομμουνιστών και η αύξηση των ψήφων που πήραν τα άλλα κόμματα της αριστερας παρουσιάζει μια τάση που σήμερα εμφανίζεται και σε άλλες χώρες της Ευρώπης. Τα παραδοσιακά κομμουνιστικά κόμματα αντιμετωπίζουν δυσκολίες στο να διατηρήσουν την εκλογική τους υποστήριξη. Ταυτόχρονα νέα πολιτικά σχήματα της αριστερας δημιουργούνται που λαμβάνουν μέρος σ' εκλογές και διεκδικούν κοινοβουλευτικές θέσεις. Βεβαίως οι συνθήκες σε κάθε χώρα διαφέρουν αλλά οι πρόσφατες ιταλικές εκλογές δείχνουν την κρίση στην οποία σήμερα βρίσκονται και άλλα παραδοσιακά κομμουνιστικά κόμματα της Δυτικής Ευρώπης.

Οι εκλογές στην Ιταλία

δεν εβγάλαν την χώρα από το πολιτικό αδιέξοδο στο οποίο τώρα και τρία χρόνια βρίσκεται. Η πολιτική αστάθεια που χαρακτήριζε στα τελευταία χρόνια την Ιταλία θα συνεχισθεί. Οι Χριστιανοδημοκράτες δεν έχουν κοινοβουλευτική πλειοψηφία για να μπορέσουν από μόνοι τους να σχηματίσουν κυβέρνηση. Οι Ευρωκομμουνιστές επιμένουν σε συνεργασία μαζί τους αλλά με την προϋπόθεση πως θα συμμετέχουν στην κυβέρνηση. Όχι όπως συνέβαινε στα τελευταία δυο-μίσια χρόνια, να υποστηρίζουν την κυβέρνηση των Χριστιανοδημοκρατών χωρίς να συμμετέχουν. Βεβαίως τι υποχωρήσεις είναι διατεθειμένοι να κάμουν, τελικά οι Ευρωκομμουνιστές από αυτή την θέση δεν είναι σίγουρο. Οι Χριστιανοδημοκράτες και αυτοί φαίνεται να υποστηρίζουν συνεργασία με τους κομμουνιστές αλλά αντιθέτως επιμένουν στην μη συμμετοχή των κομμουνιστών στην κυβέρνηση. Στην εκλογική τους εκστρατεία αυτή ήταν πάγια θέση. Υπάρχει και μια ομάδα της ηγεσίας των Χριστιανοδημοκρατών που είναι ενάντια σε οποιαδήποτε συνεργασία με τους Κομμουνιστές. Προς το παρόν δεν φαίνεται να είναι ισχυρή.

Η μόνη άλλη λύση για

τους Χριστιανοδημοκράτες από το να συνεργαστούν με τους κομμουνιστές είναι η συνεργασία με τα κόμματα του κέντρου και τους σοσιαλιστές. Με τους Ρεπουβλικάνους Φιλελεύθερους και Σοσιαλοδημοκράτες θα λείπουν μόνο δέκα θέσεις στην Βουλή για απόλυτη πλειοψηφία. Με τους εξήντα δυο Σοσιαλιστές βουλευτές η κυβέρνηση θα έχει μια άνετη πλειοψηφία. Ο Πετίνο Κράξι αρχηγός των σοσιαλιστών είναι διατεθειμένος να δεχτεί συνεργασία σαν συμφωνηθεί ένα μίνιμουμ πρόγραμμα και εάν είναι ικανοποιητικές οι κυβερνητικές θέσεις που θα δοθούν. Πιθανόν να δοθεί και η θέση του πρωθυπουργού σε σοσιαλιστή. Η αριστερά του Σοσιαλιστικού κόμματος αντιτίθεται σε συνεργασία με τους Χριστιανοδημοκράτες προτιμώντας συνεργασία με τους Κομμουνιστές.

Η κατάσταση στην Ιταλία είναι ακόμα ρευστή. Τι συνεργασίες μεταξύ των κομμάτων θα γίνουν τελικά, είναι δύσκολο να πει κανείς. Σίγουρο είναι όμως πως αυτή η πολιτική αστάθεια που αντανακλά την βαθύτερη κοινωνικο-οικονομική κρίση της Ιταλίας δεν μπορεί επάπειρον να συνεχίσει με αυτή την μορφή.

ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

Σήμερα αρχίζει ένας νέος γύρος ενδοκυπριακών συνομιλιών. Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες αρχίζει είναι γνωστές και έχουν αναληφθεί από την εφημερίδα μας. Ο Κάρτερ κορδώνει στα Κογκρέσσα και δηλώνει ότι έβαλε κι αυτός το χεράκι του στη συνάντηση του περασμένου Μάη. Την ίδια στιγμή ο Ντεκας και ο Εντζιεβιτ ξεκαθαρίζουν την θέση τους, δεν θέλουν «οικονομικό εμπάργκο» δεν θέλουν «ανάμιξη ξένων μερών» δεν συμφωνούν με το σημείο 2 των 10 σημείων, βάζουν όρους για την «επιστροφή» στο Βαρώσι.

Κατά τ' άλλα άλλοι είναι αισιόδοξοι, άλλοι διατηρούν συγκρατημένη αισιοδοξία και άλλοι χαιρετίζουν την επανέναρξη του διαλόγου. Βέβαια αισιόδοξοι είναι όσοι έχουν αποφασίσει να προχωρήσουν κι' άλλο στον κατήφορο των υποχωρήσεων, και συγκρατημένα αισιόδοξοι όσοι περιμένουν τους αισιόδοξους να προτείνουν τις νέες υποχωρήσεις.

Κάποιοι ετοιμάζουν τις βαλίτσες τους για τα Βαρώσια. Κι οι Κερυνειώτες κλαίνε στα καφενεία και σβύνουν τον πόνο τους και προ-

σπαθούν να διαγράψουν από το μυαλό τους τις αναμνήσεις μιας ολόκληρης ζωής.

Έτσι μπήκαμε στη νέα φάση. Τη τελευταία;... Ποιος ξέρει;

Ο Πενταδάκτυλος διαγράφεται μουντος και γκριζός στον ορίζοντα δεν ξέρει από μυστικές διπλωματίες, παρασκηνία, συμφωνίες και τα τέτοια. Είναι εκεί ακλόνητος, αμετακίνητος για να θυμίζει το παρελθόν και να διαγράφει το μέλλον.

Μα οι κρατούντες παίζουν με τις ελπίδες των ανθρώπων με σχέδια, δυτικά, αμερικανικά, ουδέτερα, το Βαρώσι περιμένει. Οι Βαρωσιώτες θα φτιάξουν και θα ξαναφτιάξουν πολλές φορές τις βαλίτσες τους, και στο τέλος θα κατεβουν στο καφενείο για τάβλι και καφέ και θα κλάψουν αντάμα με τους Κερυνειώτες, τους Καρπασίτες και τους άλλους.

Ας είμαστε όμως ρεαλιστές το «ισοζύγιο των δυνάμεων» δεν καταλαβαίνει τους συναισθηματισμούς ιδιαίτερα τους «μικροαστικούς» το ΣΑΛΤ-2 φροντίζει για την παγκόσμια ειρήνη και την ανάπτυξη της... Παγκόσμιας Επανάστασης.

Εμείς είμαστε επαναστάτες με-

λετούμε προσεχτικά τις αντικειμενικές συνθήκες τις παγκόσμιες, τις τοπικές και καθορίζουμε την επαναστατική μας τακτική. Οι επαναστάσεις στην Κούβα, την Ινδοκίνα, την Αγκόλα, το Ιραν, κερδίστηκαν με τον μαζικό, ειρηνικό, Παλλαϊκό αγώνα.

Τώρα ας περπατήσουμε ειρηνικά μέχρι τις βάσεις. Τα τεράστια πανω μας ας ξεδιπλωθούν στον αέρα πέρα, ως πέρα με την φοβερή λέξη ΕΙΡΗΝΗ. Ας τρέμουν οι ιμπεριαλιστές μπροστά στην επαναστατική μας ορμή.

- Μη μας παρεξηγήτε δεν είμαστε πασιφιστές, απλώς προσαρμόζομαστε στις αντικειμενικές συνθήκες.

Εμείς δεν έχουμε μικροαστικά ξεσπάσματα.

- Εμείς αποφασίσαμε την ταξική συνεργασία με βάση την ακατάλυτη... Μαρξιστική-Λενινιστική διδασκαλία. Δεν είμαστε βλέπετε φευτοεπαναστάτες.

- Εμείς αποφασίσαμε ότι δεν είναι καιρός για σοσιαλιστική επανάσταση. Σκεφτόμαστε Μαρξιστικά.

Τι κάνουμε τώρα;

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Ο Ν. ΚΑΤΣΟΥΡΙΔΗΣ ΚΑΙ Η ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

Ο νεοφανής θεωρητικός του Μαρξισμού κ. Ν. Κατσουρίδης σε άρθρο του στην «Χαραυγή» της Κυριακής με του βαρύγδουπο τίτλο «Επαναστατική τακτική και πολιτικός τυχοδιωκτισμός», επιχειρεί να εξηγήσει αποφασιστικά την πολιτική της Ακελικής ηγεσίας την τελευταία 25ετία.

Μέσα σ' ένα κομφούκιο παραχάραξης της ιστορίας, η ιδεολογική σύγκριση του κ. Κατσουρίδη μοιάζει σαν χαρτινο παραβάκι σε γαληνεμένα νερα. Δεν κατορθώνει όμως να κρύψει κάτω από τις μεγαλόστομες κουβέντες τον φόβο-του μπροστα στο κίνδυνο να καταποτιστεί το ομορφο παραβάκι- του στο πρώτο αδύνατο φύσηγμα του ανέμου.

Ετσι αναφερόμενος στην περίοδο 55-59 γράφει ανάμεσα σ' άλλα: «Αλλά όπως φαίνεται και από μια σειρά άρθρα στη «Σοσιαλιστική Εκφραση» της ΕΔΕΝ, για τον κ. Λυσσαρίδη και μερικούς άλλους είναι «τριων ειδών» ο Γρίβας. Ο Γρίβας που ήταν Χίτης το 40-50, ο Γρίβας ο Πατριώτης 55-59 και ο Γρίβας της ΕΟΚΑ Β».

Αυτο το συμπέρασμα αποκόμησε ο κ. Κατσουρίδης από τα άρθρα της «Σοσιαλιστικής Εκφρασης» για τον ενοπλο αγώνα του 1955 - 1959. Θαυμάστε δείκτη νοημοσύνης.

Ο κ. Κατσουρίδης με πολλή σχολαστικότητα, μας παραθέτει αποσπάσματα από τον Λένιν για να «αποδείξει» τον «μικροαστικό χαρακτήρα» και τον «αριστερισμό» της ΕΔΕΚ και του Βάσου Λυσσαρίδη. Δεν παρέθεσε όμως το απόσπασμα της «Σ.Ε.» από το οποίο έβγαλε αυτο το σπουδαίο συμπέρασμα, γιατί απλούστατα σε κανένα σημείο των άρθρων της εφημερίδας-μας δεν αναφέρεται ο Γρίβας σαν πατριώτης. Αυτα συμβαίνουν μόνο στο μεγαλύτερο μυαλο του κ. Κατσουρίδη.....

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΙΣΜΟΣ

Ο κ. Κατσουρίδης στην «ΧΑΡΑΥΓΗ» της Κυριακής φαίνεται ότι βασανίστηκε πολύ ψάχνοντας να βρει τσιτάτα από το Λένιν για να αφορίσει την ΕΔΕΚ. Όταν όμως εφτασε στην ερμηνεία της πολιτικής γραμμής της ηγεσίας του ΑΚΕΛ τα τσιτάτα τελείωσαν.

Μήπως κουράστηκε να ψάχνει; Μήπως δεν έψαξε καλά; Η μήπως δεν βρήκε κανένα που να την δικαιολογεί;

Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Σ' ένα άλλο σημείο ο κ. Κατσουρίδης αντιγράφει από του Λένιν: «Οι επαναστάσεις δεν γίνονται και ουτε παραγγέλλονται, δεν μπορούν να καθοριστούν χρονικά σ' οποια στιγμή θέλουμε, ωριμάζουν μέσα από διάφορες διαδικασίες της ιστορικής εξέλιξης και ξεσπούν σε μια καθορισμένη στιγμή, μέσα από ένα σύνολο εσωτερικών και εξωτερικών αιτιών».

Απόλυτα σωστος ο Λένιν γι αυτο τον λόγο ποτε δεν παράγγειλε την κατάργηση της ταξικής πάλης αφού ήξερε πως η πάλη των τάξεων καθορίζεται από την δομη και την φύση της καπιταλιστικής κοινωνίας κι' οτι είναι η κινητήρια δύναμη της επανάστασης.

Δεν είναι ο Λένιν που παράγγειλε την κατάργηση της ταξικής πάλης στην Κύπρο, ουτε είναι αυτος που υπόγραψε κώδικες βιομηχανικών σχέσεων με τους επιχειρηματίες, αλλά ο κ. Κατσουρίδης και οι ομοιοί- του.

ΝΙΚΑΡΑΓΚΟΥΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΟΜΟΖΑ;

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές άγριες μάχες μαίνονται ακόμα στη Μανάγκουα, την πρωτεύουσα της Νικαράγκουα. Το αεροδρόμιο της πόλης έχει αποκλειστεί από τους Σαντινιστες ενώ μέσα στην ίδια τη πόλη οι αντάρτες εξαπολύουν συνεχώς επιθέσεις με στόχο την κατάληψη του αρχηγείου του Σομόζα.

Τις τελευταίες εβδομάδες η ένταση των συγκρούσεων ανάμεσα στην Εθνοφυλακή και τους Σαντινιστες έχει αυξηθεί σημαντικά. Πολλές πόλεις άλλαξαν χέρια περισσότερο από μια φορά, σε άλλες είναι αδύνατο να πει κανείς από ποιους ελέγχονται

και η αδυναμία των Σαντινιστων να προκαλέσουν εξέγερση στη Μανάγκουα και να συντονίσουν τη δράση των απελευθερωμένων πόλεων έδωσε την ευκαιρία στην Εθνοφυλακή να χτυπήσει μια μια τις πόλεις και να πνίξει στο αίμα την επανάσταση.

Η καταστολή της εξέ-

Όχρωμένοι σε ένα χαράκωμα αντάρτες «Σαντινιστας» στη Νικαράγκουα, αγωνίζονται για την ανατροπή του Σομόζα.

ενώ μερικές ανάμεσα στις οποίες η δεύτερη σε πληθυσμο πόλη της χώρας, η Λεον, βρίσκονται στα χέρια των ανταρτων. Στα νότια, κοντα στα σύνορα με την Κόστα Ρίκα οι Σαντινιστες ελέγχουν μια μεγάλη λωρίδα που η Εθνοφυλακή απότυχε ν' ανακαταλάβει παρα τις επίμονες προσπάθειες της.

Αυτη τη φορά η μορφή των συγκρούσεων είναι πολυ διαφορετική από το περασμένο φθινόπωρο. Τότε μια θεαματική επιχείρηση μιας ομάδας Σαντινιστων κάτω από τη διοίκηση του «Κομαντάντε Ζέρο» ξεσήκωσε μια θύελλα λαϊκών εκδηλώσεων ενάντια στο Σομόζα που γρήγορα εξελίχτηκε σε Γενική Απεργία με αίτημα την ανατροπή του καθεστώτος. Οι Σαντινιστες, που φαίνεται να ξαφνιάστηκαν και οι ίδιοι από το μέγεθος των δυνάμεων που έβαλαν σε κίνηση με τη δράση τους, οργάνωσαν στα γρήγορα μια σειρά εξεγέρσεις σε διάφορες πόλεις που πέρασαν στα χέρια τους με εκπληκτική ευκολία. Μερικές δεκάδες ανταρτων ήταν αρκετες για να κερδίσουν τον πληθυσμο και να κρατήσουν μέρες ολόκληρες ενάντια σε υπερβολικά μεγαλύτερες, τόσο σε αριθμό όσο και σε εξοπλισμο, δυνάμεις του Σομόζα. Η αποτυχία μιας αντάρτικης δύναμης που εισέδωσε από την Κόστα Ρίκα

γερσης συνοδεύτηκε με μια χωρίς προηγούμενο σφαγή. Ολόκληρες πόλεις καταστράφηκαν, χιλιάδες άτομα σκοτώθηκαν από αιχμηρά βλήματα που βυρβανίζονταν από αδιάκριτους βομβαρδισμούς από την αεροπορία και το πυροβολικό. Και όταν τελικά η εθνοφυλακή έμπαινε στις πόλεις οι βιαιότητες και οι σφαγες που ακολούθησαν στοίχησαν πολυ περισσότερα θύματα παρα οι ίδιες οι μάχες. Η Εστελι, η Μασάγια, η Τσιναντέγκα, η Λεον γεύτηκαν τη θηριωδία των δυνάμεων του Σομόζα.

Ομως η Νίκη του Σομόζα ήταν φανερο πως δεν μπορούσε παρα νάναι πρόσκαιρη. Το μίσος του λαου ενάντια στο δικτάτορα πολλαπλασιάστηκε ενώ ταυτόχρονα η δυνατότητα ανατροπής του έπαψε να είναι ένα μακρυνο όνειρο. Οι Σαντινιστες κέρδισαν την εμπιστοσύνη του λαου και η δύμαμη τους αυξήθηκε σημαντικά. Οι ίδιοι οι Αμερικάνοι κατάλαβαν πως οι μέρες του Σομόζα ήταν μετρημένες και έβαλαν σε κίνηση μια πολυ έντονη διπλωματική προσπάθεια για να κερδίσουν «μετριοπαθείς» αντιπάλους του Σομόζα που να τον αντικαταστήσουν. Πολυ χρήσιμη γι αυτη τη δουλειά αποδείχτηκε η Οργάνωση Αμερικανικών Κρατων. Η αποτυχία τους να πείσουν τον Σομόζα να παραιτηθεί έδωσε χρόνο στους Σαντινιστες να ανασυνταχουν

και να εξαπολύσουν την σημερινή επίθεση.

Το περασμένο φθινόπωρο τα πράγματα εξελίχτηκαν γοργα κι αναπάντεχα. Είναι αμφίβολο αν κανένας από τους πρωταγωνιστες του εμφυλίου πολέμου πρόλαβε να συλλάβει το πλήρες μέγεθος της σημασίας των γεγονότων. Η έκρηξη του λαϊκου ηγαιστίου ήταν τόσο φαντασμαγορική που ο τύπος σ' όλο τον κόσμο αφιέρωνε ολόκληρες σελίδες στη Νικαράγκουα. Αντίθετα αυτη τη φορά όλοι περίμεναν τη νέα σύγκρουση. Ηταν απλα θέμα χρόνου.

Η μορφή της επίθεσης των Σαντινιστων δεν παρουσιάζει καμμία απολύτως εκπληξη: Είναι μια επανάληψη της ταχτικής του φθινοπώρου αλλά πολυ πιο προγραμματι-

σμένη και βελτιωμένη. Οι αντάρτες, με πολυ μεγαλύτερες δυνάμεις σήμερα παρα τότε, φαίνονται να συντονίζουν τη γενική επίθεση με μεγάλη αυτοπεποίθηση αποφεύγοντας τα προηγούμενα λάθη τους. Η κατάληψη της περιοχής στα σύνορα με την Κόστα Ρίκα, η εξέγερση στις διάφορες πόλεις, η επίθεση στη Μανάγκουα γίνονται εγκαίρα και αποτελεσματικά. Η Εθνοφυλακή παρουσιάζεται τελείως ανίκανη να αντεπεξέλθει παρα την υπεροχη της σε εξοπλισμο-είναι αμφίβολο αν υπερέχει πια σε αριθμούς. Οι Αμερικάνοι προσπάθησαν να εκκινώσουν τους υπηκόους τους από τη Μανάγκουα μέχρι που οι αντάρτες αποκλείσαν το αεροδρόμιο.

Το τέλος του Σομόζα πρέπει να θεωρείται πια θέμα ημερων. Η νίκη των Σαντινιστων φαίνεται αναπόφευκτη. Παρ' όλη την ιδεολογική ασάφεια που επικρατει στις τάξεις τους είναι αμφίβολο αν οι αμερικάνοι μπορούν να διατηρήσουν τους δεσμούς τους με ένα νέο καθεστώς.

Ωστόσο η νίκη των Σαντινιστων δεν είναι το τέλος της επανάστασης. Αντίθετα είναι η αρχή: Πολυ σύντομα ο λαος θα απαιτήσει αυτο για το οποίο πολέμησε, μια καλύτερη ζωή. Και οι Σαντινιστες θάναι αναγκασμένοι να προχωρήσουν πολυ πιο περα απ' οτι σήμερα φαντάζονται.

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ - Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΚΕΛ

ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Όλοι οι Κύπριοι αριστεροί στον αγώνα για λευτερία και Σοσιαλισμο

Για τον τακτικό αναγνώστη της Σ. Εκφρασης η τελευταία άγρια επίθεση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ενάντια στο Σοσιαλιστικό κόμμα ΕΔΕΚ και τον πρόεδρο του κόμματος δεν ήρθε σαν μεγάλη έκπληξη. Γιατί η εφημερίδα μας έχει καταπιαστεί τα τελευταία χρόνια με σταθερότητα με το φαινόμενο ΑΚΕΛ κι έχει αναλύσει φορτικά και με ιδεολογική θεωρητική διαύγεια το ρόλο του στην ιστορία του κινήματος στην Κύπρο.

Και καταπιανόμεστε - και θα καταπιανούμαστε και σήμερα - με το θέμα αυτό όχι ασφαλώς σαν «αντικαθεκτικοί» ή «αντικομμουνιστές» όπως θα σπεύσει να μας κατηγορήσει η ηγεσία του κόμματος αυτού στην προσπάθειά της να ρίξει στάχτη στα μάτια των αγώνων υποστηρικτών τους και να αποφύγουν την ψύχραμη κι ελεύθερη πολιτική συζήτηση. Καταπιανόμεστε με το θέμα ΑΚΕΛ γιατί το κόμμα αυτό έχει στους κόλπους του μια μεγάλη μερίδα της εργατικής τάξης που πιστεύουμε ότι είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να οδηγήσει την Κύπρο μπροστά. Το γεγονός βέβαια πως έχει μια μεγάλη υποστήριξη το ΑΚΕΛ και το χρησιμοποιεί συχνά σαν επιχείρημα η ηγεσία του ΑΚΕΛ - δεν είναι απόδειξη της ορθότητας της γραμμής της ηγεσίας ούτε της επαναστατικότητας του κόμματος. Γιατί αν αυτό είναι το κριτήριο τότε το «αδελφόν» με το ΑΚΕΛ κόμμα της Μεγάλης Βρετανίας με τις λίγες χιλιάδες ψήφους που παίρνει στις εκλογές έπρεπε να το διαλύσει από καιρο και να προτρέψει όλα τα μέλη του κόμματος να μπουν στο εργατικό κόμμα που έχει τόσο υποστήριξη ώστε να κερδίσει και την εξουσία.

Ένα μεγάλο όμως ερώτημα είναι στα χείλη του λαού. ΓΙΑΤΙ ΣΗΜΕΡΑ ο πόλεμος; Γιατί ένα κόμμα με «52 χρόνια πείρα» και με τέτοιους «έμπειρους» και «αμυαλωμένους» ηγέτες δεν ξεκινά στα τυφλά κι εκτός προγράμματος μια τέτοια άγρια μάχη των χιλίων και ενός επιπέτων και κατηγοριών στις πρώτες σελίδες της εφημερίδας.

ΝΕΕΣ «ΤΟΛΜΗΡΕΣ» ΥΠΟΧΡΩΡΗΣΕΙΣ

Τον Οκτώβριο του 1978 ο Γ.Γ. της ΠΕΟ Ζιαρτίδης άρχισε να μας προετοιμάζει μιλώντας για «ελαστικότητα», «τόλμη» και «υποχωρητικότητα» στην αντίρρηση του Κυπριακού. Δίγους μήνες ύστερα η ηγεσία του ΑΚΕΛ αρνείται να τοποθετηθεί απέναντι στο νέο Αμερικανικό σχέδιο απορρίπτοντας το απλώς σαν επέμβαση στα εσωτερικά μας χωρίς να το ονομάζει διχοτομικό. Ύστερα έρχεται ο τελευταίος χαιρετισμός των 10 σημείων και το κλίμα ευφορίας για επικείμενη λύση του Κυπριακού ενώ ο Ζιαρτίδης συνεχίζει να μιλά για «τόλμη» και «υποχωρητικότητα» στις συνομιλίες. Όλα αυτά φανερώουν ότι η ηγεσία του ΑΚΕΛ έχει πάρει απόφαση για νέες υποχωρήσεις πέρα από τους διζωνικούς χάρτες του 1977 και τις «οδυνηρές υποχωρήσεις» του Μακάριου στην συνάντηση με τον Ντενκας. Τις υποχωρήσεις αυτές γνωρίζει πολύ καλά η ηγεσία του ΑΚΕΛ ότι δεν μπορεί εύκολα να τις περάσει στα μέλη του -τίμα παιδιά της εργατικής τάξης και τον Κυπριακό λαό. Και η ηγεσία του ΑΚΕΛ ενδιαφέρεται πάνω απ' όλα για τη διατήρηση της μαζικότητας του κόμματος τους παρα για οτιδήποτε άλλο. Έτσι τρέμει τις οργανωμένες εκείνες δυνάμεις που κινούνται στον ίδιο χώρο κι απευθύνονται στις ίδιες τάξεις με το ΑΚΕΛ. Γι' αυτό και ο άγριος σίφουνας των επιπέτων και της βρισις ενάντια στην ΕΔΕΚ που ούτε το ένα εκατοστό τους δεν χρησιμοποίησε ποτε η ηγεσία του ΑΚΕΛ ενάντια στους πραξικοπηματίες ή τους κληρικούς.

Μέσα απ' αυτό το προπέτασμα κτηνού ετοιμάζεται η ηγεσία του ΑΚΕΛ να περάσει τη νέα «τολμηρή» υποχώρηση. Αποφεύγοντας λοιπόν αυτό που επιδιώκει η ηγεσία του ΑΚΕΛ το ξάναμα των παθών και του φανατισμού με βρισιές και κατηγορίες για αποφυγή της συζήτησης θα επιχειρήσουμε στη συνέχεια να τοποθετηθούμε ξανά πάνω στο κυπριακό πρόβλημα στα σημεία που διαφέρουμε με τη γραμμή της ηγεσίας του ΑΚΕΛ και τις προοπτικές του κυπριακού και του εργατικού κινήματος απευθυνόμενοι κυρίως στην εργατική τάξη και στα απλά μέλη της βάσης του κόμματος που αντικειμενικά βρίσκονται μαζί μας στον τομέα για λευτερία και σοσιαλισμό.

Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Το κυπριακό πρόβλημα είναι πρόβλημα ιμπεριαλιστικής επίθεσης και κατοχής. Σαν τέτοιο είναι διεθνές πρόβλημα και εντάσσεται μέσα στα πλαίσια της ιμπεριαλιστικής επικράτησης στο χώρο της Μέσης Ανατολής για εξυπηρέτηση των διεθνών μονοπωλίων - κυρίως του πετρελαίου.

Έτσι και ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας του Κυπριακού λαού δεν είναι απομονωμένος αλλά συνδέεται με τους αγώνες των λαών της περιοχής.

ΜΕΤΑΠΟΙΚΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΣΔΥΣΗ

Το κυπριακό πρόβλημα είναι ένα κλασσικό παραδειγμα μεταποικιστικής δέσμευσης και διεσόδησης.

Μετα από ένα εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του οποίου ηγήθηκε η εκκλησία και η αστική τάξη ενώ η οργανωμένη αριστερά (ΑΚΕΛ) απέσχε, η αδύνατη και ξενοδουλή αστική τάξη της Κύπρου με την πίεση του επίσημου ελληνικού παράγοντα, δέχτηκε το συμβιβασμό της Ζυρίχης που προδιαγράψε σε μεγάλο βαθμό το δέσιμο της Κύπρου στο Νατοϊκό αρμα και τη σύγκρουση των δύο κοινοτήτων.

Οι ρίζες της διακοινοτικής διαμάχης βρίσκονται στη μορφή και την ηγεσία του αγώνα του 55-59 την αποδοχή των συμφωνιών Ζυρίχης - Λονδίνου και την απουσία μιας γνήσιας ηγεσίας της εργατικής τάξης που μόνη μπορούσε να ενώσει τις δυο κοινότητες σ' ένα αγώνα για αποτίναξη της ιμπεριαλιστικής επίθεσης και της ντόπιας ξενοδουλής αστικής τάξης Ελληνοκυπριακής και Τουρκοκυπριακής. (Με τον αγώνα 55-59 ασχολείται εκτεταμένα η Σ.Ε. σε άρθρο σε τρία μέρη φύλλο 62-64). Αναφέρουμε ξανά ότι δεν είναι δικαιολογία η άρνηση ενός «κομμουνιστικού» κόμματος να λάβει μέρος σ' ένα εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα επειδή έτσι τους υποδείξει ο Γρίβας και η αστική τάξη. Αν για το 60 μέχρι σήμερα δικαιολογείται η συμμαχία με την αστική τάξη πως με την ίδια λογική δεν δικαιολογείται για το 55-59; (Βέβαια όπως τονίζει ο Λένιν στις αναλύσεις του για το θέμα της Αυτοδιάθεσης των λαών οι κομμουνιστές δεν μπαίνουν σε συμμαχία με την αστική τάξη απλώς σαν ουραγός. Μπαίνουν στον αγώνα με το δικό τους πρόγραμμα και τους δικούς τους στόχους που προχωρούν πολύ πιο πέρα

από τους στόχους των αστών και δεν κρύβουν ποτέ την αντίθεση του με την αστική τάξη.)

1960-74 ΕΝ ΛΕΥΚΩ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Το 1960 το ΑΚΕΛ συμμαχίσει με την Δεξιά του Δέρβη και του Πολύκαρπου για υποστήριξη του αντίπαλου του Μακάριου στις εκλογές, Ιωάννη Κληρίδη. Η θέση αυτή του ΑΚΕΛ δικαιολογήθηκε σαν αντίθεση στην υπογραφή των συμφωνιών Ζυρίχης - Λονδίνου. Το πρόβλημα όμως είναι πως αν πράγματι το ΑΚΕΛ ήθελε να κάνει αγώνα ενάντια στις συμφωνίες θάπρεπε το ΑΚΕΛ να αντιμετωπίσει τον Μακάριο με δικό του υποψήφιο, με το δικό του ανεξάρτητο πρόγραμμα και όχι να υποστηρίξει μια δεξιά αντιπολίτευση στο Μακάριο. Πολύ περισσότερο όταν ο Δέρβης είχε συμφωνήσει για την υπογραφή των συμφωνιών.

Εντελώς οππορτουμιστικά και αφού απέτυχε ο υποψήφιος που υποστήριξε το ΑΚΕΛ στις πρώτες εκλογές μετά την ανεξαρτησία η ηγεσία του ΑΚΕΛ κάνει 180 μοίρες στροφή κι υποστηρίζει τον νικητή εν λευκώ προκύσσοντας το «Είς και Μόνος».

Στον πολιτικό τομέα η πολιτική του συμβιβασμού αυτού με την αστική τάξη δικαιολογήθηκε από την ανάγκη για πανεθνική ενότητα και βασίστηκε πάνω στην γνωστή θεωρία της εθνικής «απατριωτικής» αστικής τάξης που εκπροσωπούσε κατά το ΑΚΕΛ ο Μακάριος. Είναι γεγονός ότι ο Μακάριος ήρθε πολλές φορές σε σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό - πράγμα που χρησιμοποίησε έντονα η ηγεσία του ΑΚΕΛ για να υποστηρίξει τη θεωρία της της εθνικής αστικής τάξης. Κι είναι γεγονός ότι τα διχοτομικά σχέδια που προώθησαν μετά την ανεξαρτησία οι ιμπεριαλιστές αντίβησαν προς τα συμφέροντα όλων τάν τάξεων του κυπριακού λαού εκτός ίσως από την Τουρκοκυπριακή αστική τάξη που νοιώθοντας πιο αδύνατη από την Ελληνοκυπριακή ήθελε να εκμεταλλευτεί αποκλειστικά τους τουρκοκυπρίους.

Το τι όμως απότυχε να δει η Ακελική ηγεσία είναι τη φύση της σύνδεσης - οικονομικής και πολιτικής της αστικής τάξης με τον ιμπεριαλισμό που είναι αναγκαία για τη διατήρηση της στην εξουσία και τη συνέχιση της οικονομικής της κυριαρχίας που την εμποδίζει να ρθει σε ανοικτή και συνεπή σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό. Έτσι είδαμε τη σύγκρουση αυτή να μένει αναίμακτη και να χαρακτηρίζεται από ένα σωρό αμφιταλαντεύσεις που συνέτειναν στην συνέχιση του αδιέξοδου στο κυπριακό πρόβλημα. ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΤΟΜΕΑ η ραγδαία καπιταλιστική ανάπτυξη - που ακολούθησε την ανεξαρτησία και που βασίστηκε σε δευτερευόντες πρόσκαυρους και ασταθείς παράγοντες (όπως την παρουσία στρατευμάτων εμβάσματα εξωτερικού, τουρισμός κ.λπ) επέτρεψε μια σχετική άνοδο στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Αυτό ήταν και το κύριο υπόβαθρο της ηγεμονίας της ηγεσίας του ΑΚΕΛ πάνω στην εργατική τάξη και της πολιτικής της της ταξικής συμπύλιωσης που κράτησε την εργατική τάξη μακριά από διεκδικήσεις και εργατικούς αγώνες κρατώντας και τη συνειδητοποίηση της σε χαμηλό επίπεδο. Ένα άλλο αποτέλεσμα της εγκατάλειψης κάθε πρωτοβουλίας στην εξουσία της αστικής τάξης ήταν και η αποξένωση των τουρκοκυπριακών μαζών τις οποίες τελικά η ηγεσία του ΑΚΕΛ εγκατάλειψε στα χέρια του Ντενκας και της Τ.Μ.Τ. Η αγνή και μεγάλη θυσία των Καβάζογλου - Μισιαούλη δεν αποτελεί με καμία λογική άφεση αμαρτιών στην ηγεσία του ΑΚΕΛ που ενώ είχε στους κόλπους του και οργανωμένους στην ΠΕΟ χιλιάδες μέλη τους άφησε απροστάτευτους στο σωβινισμό και

την τρομοκρατία της Ε/Κυπριακής και Τ/Κυπριακής δεξιάς.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΜΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΔΕΞΙΑ

Η καπιταλιστική ανάπτυξη που αναφέραμε πιο πάνω άρχισε να ισχυροποιεί την αστική τάξη της Κύπρου, όχι μόνο οικονομικά αλλά και πολιτικά μια που τώρα διαθέτει και αστυνομικά τμήματα, κράτικο μηχανισμό και πιο οργανωμένους πολιτικούς σχηματισμούς. Έτσι άρχισε να διαφαίνεται μια αντίθεση μέσα στους κόλπους της δεξιάς ανάμεσα στο Μακάριο και την αστική τάξη που άρχισε από τη μια να δυσαρεστείται με τη συμμαχία Μακαρίου - αριστερας και από την άλλη πίστευε πως θα μπορούσε να επιτύχει ένα συμβιβασμό με τον ιμπεριαλισμό στο εθνικό πρόβλημα της Κύπρου. Η αντίθεση αυτή ούτε ουσιαστικό χαρακτήρα είχε ούτε ήταν ξεκάθαρη. Ορίμασε όμως και έγινε πολύ πιο καθαρή μετά την εισβολή οπότε έπαψε να υπάρχει στα μάτια του μεγαλύτερου κομματιού της δεξιάς προοπτική διατήρησης του ενιαίου πολιτικού και οικονομικού χαρακτήρα του κυπριακού γεωγραφικού χώρου.

Η ΗΤΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΤΟ 1974

Η πολιτική της αριστερας, μετά το 1969 περιλαμβανομένης και της ΕΔΕΚ, στο «εθνικό» θέμα ήταν η αποτροπή της διχοτόμησης και μετά το 1970 περίπου και η αποτροπή του πραξικοπήματος. Η πολιτική αυτή απέτυχε όπως αποδεικνύει η κατάληψη 40% της Κύπρου και ο ντεφάκτο διαχωρισμός των δυο κοινοτήτων.

Γιατί, όμως, πέρασε το πραξικόπημα και η εισβολή; Ο ρόλος της άκρας δεξιάς είναι γνωστός. Χρησιμοποίησε σαν άμεσος παρακαταβραχίονας του ιμπεριαλισμού. Ήταν, όμως, από την αρχή δηλωμένος εχθρός. Και σίγουρα δεν μπορεί κανένας σωστός μαρξιστής να αποδώσει την ήττα που υπέστη από τον εχθρό στον εχθρό. Αποτελεί δηλαδή αυτοϊκανοποίηση και απόκριση ευθυνών να δηλώνει σήμερα ο Κύπριος αριστερός πως η διχοτόμηση πέρασε γιατί φταίει η χούντα, η ΕΟΚΑ Β κι ο ιμπεριαλισμός. Γιατί ακριβώς η πολιτική της αριστερας αποσκοπούσε στην αντιμετώπιση αυτών των εχθρών. Γιατί πέρασε λοιπόν το πραξικόπημα;

Η πιο πάνω ανάλυση δίδει την απάντηση. Το άρεμα της πρωτοβουλίας στη δεξιά, η μη προετοιμασία των μαζών, η έλλειψη οργανωμένης αντιφασιστικής πάλης, ο ιδεολογικός αποπλισμός της εργατικής τάξης και του λαού. Η ΕΔΕΚ - ΕΔΕΝ ήταν πολύ μικρή αριθμητικά δύναμη για να αντισταθεί νικηφόρα στο πραξικόπημα, αντιστάθηκε όμως κι έδειξε πόσα θα κατορθώνονταν αν ήταν οργανωμένο και το ΑΚΕΛ και προετοιμασμένο με σχέδιο αγώνα για αντιμετώπιση του επερχόμενου πραξικοπήματος.

Το να λέει το ΑΚΕΛ ότι ζήτησε όπλα και δεν του έδωσε η κυβέρνηση ακόμα και στην περίπτωση που αυτο είναι αλήθεια δεν είναι δικαιολογία για την εγκατάλειψη της εργατικής τάξης στα χέρια των αστών και του φασισμού.

ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ 74

Ενώ θα περίμενε κανένας την ηγεσία του ΑΚΕΛ να συναιτίσει ή τουλάχιστο να κάνει λίγη αυτοκριτική μετά την καταστροφή του 74 βλέπουμε τη συνέχισή της ίδιας ταχτικής που συνεχίζει και μέχρι σήμερα.

Στον οικονομικό τομέα εγκαταλείφθηκαν τα αιτήματα δικαιώματα της εργατικής τάξης «αχάρι της ενότητας» και δημιουργήθηκε έτσι το «οικονομικό θαύμα» των λαών σε

βάρος του εργαζόμενου λαού:

Εν τω μεταξύ η άστική τάξη βλέποντας πως ξεκάθαρα πως η ανάχτηση των χαμένων εδαφών θα σήμαινε ένα πραγματικό αγώνα που απειλούσε την ίδια την επιβίωση της σαν άρχουσας τάξης προσανατολιστική σαφώς προς τη γραμμή της υποχώρησης απέναντι στα ιμπεριαλιστικά σχέδια χωρίς βέβαια να είναι σε θέση να αποφασίσει μέχρι που φτάνει ο συμβιβασμός ή να καθορίσει με ακρίβεια τον τρόπο επίτευξής του.

Το ΑΚΕΛ αφού ερωτοτρόπησε με τον Κληρίδη στην απουσία του Μακαρίου - δείχνοντας ίσως ότι δεν θα δυσκολεύεται στο μέλλον να συνεργαστεί με οποιαδήποτε δεξιά κυβέρνηση, συνεχίζει μετά το θάνατο του Μακαρίου την υποστήριξη της δεξιάς στην εξουσία ενώ μπορούσε εύκολα να κερδίσει τη βουλή και τις προεδρικές εκλογές με εκλογική συμμαχία με την ΕΔΕΚ. Το κοινό πρόγραμμα που πρότεινε η ΕΔΕΚ πριν τις εκλογές βρήκε ασυγκίνητους τους ηγέτες του ΑΚΕΛ.

Η συνέχιση της εν λευκώ υποστήριξης προς την κυβέρνηση συνεχίσει ακόμα κι όταν αποδείχτηκε ο αντιλαϊκός της χαρακτήρας από μια σειρά ενέργειες της: Καλωσιεργία στην ψήφιση της απλής αναλογικής, αναβολή κοινοτικών εκλογών «αθάραση» φορολογικά μέτρα κ.λπ. κ.λπ.

ΣΥΝΤΑΥΤΗΣΗ ΜΕ ΤΗ ΔΕΞΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Η κατρακύλα της ηγεσίας του ΑΚΕΛ κορυφώθηκε με τη στάση της στο κυπριακό όπως την αναλύσαμε πιο πάνω («τόλμη, υποχωρήσεις», αμερικανικό σχέδιο κ.λπ) κι έφτασε στο σημείο να μη διαφέρει κι από εκείνη του ίδιου του Κληρίδη «Είμαστε μικρός λαός, αδύναμος αντιμετώπιος με τον πανίσχυρο ιμπεριαλισμό, χιλιάδες Τούρκοι στρατιώτες, τάνκς κλπ κλπ και παρα να πολεμήσουμε και να χαθούμε καλύτερα να υποταχτούμε και να περισώσουμε ότι μπορούμε».

Αυτή είναι η δηλωμένη πολιτική της δεξιάς και η μέχρι πρόσφατα αδηλώτη πολιτική της ηγεσίας του ΑΚΕΛ που δεν βάλλει το θέμα έτσι ακριβώς λέγει όμως ότι θα λυθεί το πρόβλημα με συνομιλίες, υποχωρητικότητα κλπ πέρα από τους διζωνικούς χάρτες του 77 δηλαδή αποδοχή κάποιας μορφής διχοτόμησης.

Το ιδεολογικό χρεοκόπημα της ηγεσίας του ΑΚΕΛ φαίνεται από την ανικανότητα του να συνδέσει τον αγώνα του λαού μας Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων με τους αγώνες των γειτονικών λαών και όλου του κόσμου σε μια εποχή μάστιγα που ο ιμπεριαλισμός δέχεται θανάσιμα πλήγματα (Ιράν, Αφγανισταν, Αφρική κ.λπ)

ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Είναι φανερό από την πιο πάνω ανάλυση ότι για μας ο εθνικοαπελευθερωτικός και ο ταξικός αγώνας δεν είναι κάτι το άσχετο μεταξύ τους. Ναι, ο αγώνας μας είναι εθνικοαπελευθερωτικός. Τον αγώνα όμως αυτό δεν μπορεί αντικειμενικά και δεν θέλει να τον διεξάγει η αστική τάξη γιατί υπάρχει κίνδυνος έτσι να χάσει την ίδια της την εξουσία και γιατί είναι δεμένη με τον ιμπεριαλισμό. Γι' αυτό εξ' άλλου τερμάτισε τον αγώνα του 55-59. Όταν άρχισε να παίρνει «επικίνδυνες» διαστάσεις. Ο αγώνας αυτός μπορεί να οδηγηθεί σε νικηφόρο τέρμα μόνο με την ηγεσία της εργατικής τάξης ελληνοκυπριακής και τουρκοκυπριακής. Η Τ/Κ εργατική τάξη εξ' άλλου δεν θα διεξάγει ένα αγώνα για να διώξει τους Τούρκους και Τ/Κ κατάπιεστες και να τους αντικαταστήσει με Ελληνοκύπριους.

Για να εμπιστευθεί ένα αγώνα και να ενώσει με τους Ε/Κ πρέπει να ξέρει ότι στο τέρμα του αγώνα να

ΠΑΛΟΜΑΡΕΣ -

ΕΠΙΣΚΟΠΗ

Πριν απο 15 μέρες ο Κυπριακος λαος πραγματοποιησε τη πορεία ειρήνης απο το Κούρειο στη Λεμεσο για να διαδηλώσει δυναμικα την αντίθεση του στην ύπαρξη των βάσεων και την απόφαση του να αγωνιστει για το διώξιμο τους.

Ο λαος ξέρει ότι οι βάσεις πέραν του ότι εξυπηρετουν τα ξένα ιμπεριαλιστικα συμφέροντα ενάντια στους λαους της περιοχης ταυτόχρονα αποτελουν κι ένα σημαντικό παράγοντα που εμποδίζει τις προοδευτικες εξελίξεις στο εσωτερικο της Κύπρου. Οι βάσεις έρχονται σε αντίθεση με τον αγώνα του λαου για την κοινωνικη του απελευθέρωση. Αποτελουν ένα ακόμη ατου της εξαρτωμένης οικονομικης ολιγαρχίας που διοικα τον τόπο.

Εκτος απ' αυτα οι βάσεις αποτελουν ένα πυρηνικο οπλοστάσιο και υπάρχει κίνδυνος είτε εξ αιτίας ενος τυχαίου γεγονότος είτε εξ αιτίας μιας πολεμικης σύγκρουσης για τα διάφορα ιμπεριαλιστικα συμφέροντα η Κύπρος να γίνει ολοκαύτωμα.

Πριν απο ενάμισυ χρόνο μια είδηση προκάλεσε την αγανάκτηση του Κυπριακου λαου.

Ενα αμερικάνικο κατασκοπευτικο αεροπλάνο συντριβει στην προσπάθεια του να απογειωθεί απο τις αγγλικες βάσεις με συνέπεια των θάνατο και του τραυματισμο ανθρώπων απλων εργαζομένων που δεν είχαν σχέση με τα αμερικάνικα εκμεταλλευτικα σχέδια.

Πολλες κριτικες ακούστηκαν για το ρόλο αυτων των αεροπλάνων και τη στάθμευση τους στην Κύπρο για την εξυπηρέτηση των Αμερικανικων ιμπεριαλιστικων σχεδίων.

Η μετατροπη της Κύπρου σε βάση εξόρμησης κάθε καταπιεστη βρισκει κάθε συνειδητο Κύπριο αντιθετο.

Ταυτόχρονα ακούστηκαν

και άλλα σχόλια. Κι αν αυτο το αεροπλάνο κουβαλούσε ατομικες βόμβες. Κι αν συντριβόταν ένα απο τα αεροπλάνα που μεταφέρουν ατομικες βομβες απο είναι γνωστο ότι σταθμεύουν αεροπλάνα με ατομικες στη Δεκέλεια και την Επισκοπη, τι θα γινόταν. Γιατι η Κύπρος να γίνει ολοκαύτωμα και να πληρώσει για τα άθλια σχέδια της Αμερικάνικης και της Αγγλικης Κεφαλαιοκρατίας.

Το γεγονός της συντριβης του Αμερικανικου αεροπλάνου στη βάση της Επισκοπης φέρνει στο μυαλο ένα θαυμάσιο ποιήμα του Πέτρου Σόφα απο τη συλλογη του «Πορεία στο Χρόνο - Μικρογραφίες» που εκδόθηκε στη Λεμεσο το 1971. Σ' αυτο το ποιήμα που είναι απο τα καλύτερα στρατευμένα πολι-

τικοποιημένα σωστα ποιήματα της Κυπριακης Λογοτεχνίας ο Πέτρος Σόφας κάνει ένα πετυχημένο συσχετισμο της υπόθεσης Παλομάρες και των Αγγλικων Βάσεων που έχουν αεροπλάνα με ατομικες βόμβες.

Οπως είναι γνωστο κοντα στη θάλασσα του Παλομάρες που είναι ένα χωριο της Ισπανίας πριν πολλα χρόνια είχε πέσει ένα αμερικάνικο αεροπλάνο που κουβαλούσε ατομικες βόμβες που ευτυχως δεν εξεράγησαν.

Η είδηση ξεσήκωσε κύματα αγανάκτησης και εκδηλώσεων ενάντια στην Αμερικάνικη στρατιωτικη πολιτικη της μεταφορας ατομικων βομβων με αεροπλάνα που μπορούσε να προκαλέσει ολοκαυτώματα σε κάθε μέρος του Πλανήτη.

Ο Πέτρος Σόφας δινοντας αυτο το γεγονός με τον Κυπριακο χώρο - γιατι μια σωστη πνευματικη δημιουργία πρέπει να δει ένα παγκόσμιο γεγονός και σε σύνδεση με το χώρο του δημιουργου, έγραψε:

ΠΑΛΟΜΑΡΕΣ

«Το Παλομάρες στοργυλοκάθισε στο σπίτι μας και μας κοιτάζει με τα πύρινα μάτια του παρακολουθώντας την κάθε μας κίνηση.

Οταν χαϊδεύουμε τα παιδιά μας νοιώθουμε στα δάχτυλα την αφη της στάχτης.

Οταν διαβάζουμε τα βιβλία μας παραμονεύει κάτω απο κάθε σελίδα.

Εκείνη η αόριστη αγωνία του θανάτου που κυκλοφορούσε πάνω απο τα κεφάλια μας πήρε συγκεκριμένο όνο-

μα. Σήμερα λέγεται Παλομάρες.

Αύριο μπορεί να λέγεται Επισκοπη ή Δεκέλεια.

Η πτώση του Αμερικάνικου αεροπλάνου στην Επισκοπη κάνει το ποιημα του Πέτρου Σόφα που γράφτηκε 7 χρόνια πιο μπροστα σχεδον προφητικο.

Είναι χρέος κάθε εργαζομένου και γενικα κάθε συνειδητου Κύπριου πολίτη να αγωνιστει για την κατάργηση των ατομικων όπλων «αυτης της αόριστης αγωνίας του θανάτου» που στη Κύπρο πήρε συγκεκριμένο όνομα Επισκοπη και Δεκέλεια».

Η κατάργηση των Αγγλικων Βάσεων θα αποτρέψει τον εφιάλτη της ολοκλήρωσης της προφητείας αυτου του ποιήματος.

Σ.Π.

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΚΕΛ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

μετα τις θυσίες που θα υποστεί θα βρίσκεται η απάλειψη κάθε μορφης καταπίεσης. Ούτε και η Ε/Κ εργατικη τάξη μπορεί να διεξάγει ένα δυναμικο αγώνα ενω συνάμα καταπιέζεται και γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης απο την Ε/Κ αστικη τάξη.

Ετσι είτε το θέλει είτε όχι η ηγεσία του ΑΚΕΛ ο εθνικοαπελευθερωτικος αγώνας είναι συνάμα και ταξικος.

ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΠΟΥ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Η συνεχιζόμενη χωρις όρους υποστήριξη της κυβέρνησης θα συνεχίσει την αδρανοποίηση των μαζων, αφαιρει την αγωνιστικη τους διάθεση και προωθεί τον ιδεολογικο αποπλισμο ενω η Κληρικη δεξια θα συνεχίσει να φορτώνει τα κακα της Κύπρου στη συμμαχία των ιωβερώντων κομμάτων και, θα παρουσιάζεται άμοιρη ευθυνων και θα κερδίζει πολιτικο έδαφος.

Απο την άλλη διαφένεται πια καθαρα ότι για να ξεπεραστεί το αδιέ-

ξοδο στο οποίο έχει σπρώξει την κυπριακη οικονομία η πολιτικη των κεφαλαιοκρατων θα πρέπει να χτυπηθει άγρια το βιοτικο επίπεδο του λαου. Η κυβέρνηση άρχισε ήδη να το κάνει.

Μπαίνουμε λοιπον σε μια νέα ιστορικη φάση όπου η εργατικη τάξη θα βρεθει αντιμετώπη με μια άγρια επίθεση της κυβέρνησης και των εργοδοτων ενάντια στο βιοτικο της επίπεδο ενω συνάμα ο κυπριακος λαος - και πιο έντονα οι πρόσφυγες θα αντιμετωπίσουν πιο ξεκάθαρα το ενδεχόμενο συμβιβαστικης λύσης του κυπριακου που δεν θα επιτρέψει σ' όλους τους πρόσφυγες να γυρίσουν στα σπίτια τους και που θα ανοίγει το δρόμο στη διχοτόμηση της Κύπρου και τη διαίωηση της ξένης εξάρτησης.

Η περίοδος αυτη θα είναι συνάμα μια περίοδος έντονου τεταρτισματος απο την εργατικη τάξη το λαο και τους πρόσφυγες της ηγεσίας τους, στις συντεχνίες, τα κόμματα και τις οργανώσεις. Σύντομα η ηγεσία του ΑΚΕΛ θα αναγκαστει να απαντήσει στα τίμια μέλη του και το λαο μέχρι

που φτάνουν οι «τολμηρες» υποχωρήσεις που προτείνει.

Μπαίνουμε λοιπον σε μια περίοδο προβληματισμου και αναταραχης σε μια περίοδο που οι ευθύνες κάθε γνήσιου αριστερου, κάθε γνήσιου σοσιαλιστη γίνονται πιο σοβαρες παρα ποτε. Γιατι οι δυνάμεις εκείνες που θα προβάλουν με πείσμα και πειστικότητα την αναγκαιότητα της αποσύνδεσης απο την συμμαχία με τη δεξια που θα καθοδηγήσουν την αντιμετώπη της εργατικης τάξης ενάντια στους αστους και την οικονομικη τους πολιτικη που θα δείξουν το σωστο δρόμο για την ένοποιήση της Κύπρου και την επιστροφή όλων των προσφύγων στα σπίτια του θα κάμουν τη ζωντανή ηγεσία τόσο του ΑΚΕΛ όσο και των τεχνικών και των προσφύγων πολυ δύσκολη και θα έχουν μεγάλες πιθανότητες να κερδίσουν με το μέρος τους τη μεγάλη μάχη της εργατικης τάξης και των προσφύγων. (Φόβος που βρίσκεται όπως είπαμε στη βάση της επίθεσης της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ενάντια στην ΕΔΕΚ).

Οι προοπτικες για επιτυχία του αγώνα μας έγιναν καλύτερες με την

ένταση της αντίδρασης των Τ/Κ προς τη δικτατορία Ντενκας και τα κατοχικα στρατεύματα. Οι προοπτικες αυτές γίνονται ακόμα πιο ρεαλιστικες παρα ποτε αν τοποθετήσουμε το κυπριακο μέσα στα σωστα διεθνη πλαίσια. Η μεγάλη ήττα που υπέστη ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμος, με το διώξιμο του Σάχη απο τις αγωνιστικες περσικες μάζες το Γενάρη αυτου του χρόνου έχει τινάξει στον αέρα τη θεωρία της παντοδυναμίας του ιμπεριαλισμου κι έχει ξεγυμνώσει τους ηγέτες κομμάτων που δεν πιστεύουν πια στις άπειρες δυνατότητες της εργατικης τάξης για αλλαγη.

Στη δύναμη αυτης της τάξης να κινα τον άξονα της ιστορίας πρέπει να στηριχτει ο αγώνας της Κύπρου για να πετύχει.

Για να μπορέσει το αντιιμπεριαλιστικο κίνημα στην Κύπρο να εκμεταλλεύτει τις επικείμενες κοινωνικοοικονομικες αλλαγες στην Τουρκία (που θα εξαπολυθουν με τα γεγονότα της Περσίας) και άλλες γειτονικες χώρες είναι ανάγκη να χτιστει το ενιαίο αντιιμπεριαλιστικο μέτωπο με

τις σωστες προοπτικες. Ενα τέτοιο μέτωπο θα έχει και το ίδιο τεράστια θετικη επίδραση πάνω στα κινήματα της περιοχης - και ειδικα στην Τουρκία και την Ελλάδα.

Τις αναγκαίες προϋποθέσεις για το χτίσιμο αυτου του μετώπου τις αναλύσαμε πολλές φορες μέσα απ' αυτες τις στήλες. Αποσύνδεση απο τη συμμαχία με τη δεξια, κάθαρση, λαϊκη πολιτοφυλακη, αγώνας για κρατικοποίηση των βασικων τομέων της οικονομίας κ.λ.π.

Μόνο με αυτους τους αγώνες που θα αναχαιτιστει η πορεία προς τα πίσω, θα μπει ο αγώνας κάτω απο την ηγεσία της εργατικης τάξης κι όχι της δεξιας θα γίνει πειστικη η προοπτικη του ενιαίου αντιιμπεριαλιστικου αγώνα και θα κερδίθει η εμπιστοσύνη της Τ/Κ εργατικης τάξης προς την Ε/Κ για την αντιμετώπη του κοινου εχθρου.

Μόνο αυτος ο δρόμος μας εξασφαλίζει την οικονομικη και κοινωνικη πρόοδο του λαου - Ε/Κ και Τ/Κ - σε μια ελεύθερη σοσιαλιστικη Κύπρο. Αυτο το δρόμο καλείται να ακολουθήσει κάθε αριστερος στην Κύπρο.

Ο ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΣΜΟΣ

Β. Η ΠΡΑΧΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ.

Στο προηγούμενο φύλλο είδαμε το πρόβλημα του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού από τη θεωρητική του σκοπία. Βασικό συμπέρασμα της ανάλυσης ήταν ότι κάτω από ωρισμένες αυστηρές προϋποθέσεις ο Δημοκρατικός Συγκεντρωτισμός δεν είναι μια αντιφατική έννοια αλλά μια αποτελεσματική δημοκρατική μορφή οργάνωσης του κόμματος της εργατικής τάξης. Σήμερα θα προσπαθήσουμε να δούμε αυτή την ανάλυση στο φως της πρακτικής του κόμματος του Λένιν, των Μπολσεβίκων, να δούμε το πρόβλημα της εφαρμογής του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού σε μια ζωντανή οργάνωση.

Το μοντέλο που συνήθως προβάλλεται — και δίκαια — σαν η βάση του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού είναι οι αρχές που έβαζε μπροστά στο Ρωσικό Σοσιαλ — Δημοκρατικό Εργατικό Κόμμα (ΡΣΔΕΚ) η εφημερίδα του Λένιν «Ίσκρα» πριν από το 2ο συνέδριο του κόμματος το 1903. Οι ιδέες του Λένιν αναλύονται λεπτομερειακά στο βιβλίο του «Τι να κάνουμε», την πιο φανατικά συγκεντρωτική μελέτη που έκαμε ποτέ ο Λένιν. Αποσπάσματα του βιβλίου, παρμένα έξω από τις συγκεκριμένες ιστορικές συνθήκες χρησιμοποιήθηκαν — και ακόμα χρησιμοποιούνται — για να παρουσιάσουν τον Λένιν σαν διχτάτορα τόσο από τους αντιλενινιστές Σοσιαλδημοκράτες της Δεύτερης Διεθνούς όσο και από τους «λενινιστές» γραφειοκράτες της σταλινικής περιόδου. Οι πρώτοι για να δικαιολογήσουν τις χαλαρές δομές που τους επέτρεπαν να επι-

ΑΠΟ ΤΙΣ ΟΜΑΔΕΣ ΣΤΟ ΚΟΜΜΑ

Δυο σημαντικά στοιχεία στη πολιτική κατάσταση της Ρωσίας γενικά και της Ρώσικης Σοσιαλδημοκρατίας ειδικά βρίσκονται πίσω από κάθε γραμμή του «Τι να κάνουμε» πίσω από κάθε πρόταση του Λένιν στο 2ο Συνέδριο. Το πρώτο είναι η αστυνομική καταπίεση του τσαρικού καθεστώτος και η παράνομη ύπαρξη του ΡΣΔΕΚ. Το δεύτερο είναι η ανυπαρξία του ΡΣΔΕΚ σαν ενιαίου Κόμματος. Στη πραγματικότητα το «κόμμα» ήταν μια σειρά από αυτόνομες, ανεξάρτητες ομάδες και τάσεις τόσο μέσα στη Ρωσία όσο και στο εξωτερικό.

Στόχος της «Ίσκρα» ήταν να χτίσει μια ενιαία οργάνωση, αναγκαστικά στη παρανομία, που να μπορεί να δρα μέσα στους εργάτες και να αποφεύγει την καταδίωξη της αστυνομίας. Μέσα στο ίδιο το «Τι να κάνουμε» ο Λένιν πολύ συγκεκριμένα τονίζει περι-

σε μια δημοκρατική χώρα (π.χ. Γερμανία) τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει καθόλου πως σε συνθήκες δημοκρατίας δεν χρειάζεται ο Δημοκρατικός Συγκεντρωτισμός. Αυτό που αλλάζει είναι οι συγκεκριμένες οργανωτικές δομές και οι διαδικασίες του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού.

Η προετοιμασία του 2ου Συνεδρίου, δεν αποσκοπούσε απλά στη χάραξη γραμμής. Κύριος στόχος της «Ίσκρα» ήταν η συνένωση όλων αυτών των ομάδων σε μια ενιαία οργάνωση με ενιαία δράση και καθοδήγηση. Η θα αποδέχονταν οι ομάδες την πειθαρχημένη δουλειά μέσα στο κόμμα ή θα έχαναν το δικαίωμα να παρουσιάζονται σαν κομμάτι-του. Για να γίνει όμως αυτό χρειαζόταν η αποπριν συγκατάθεση των ομάδων να δεχτούν τις αποφάσεις του Συνεδρίου και η συμφωνία τους πάνω στο θέμα της αντιπροσωπευσης. Χρειαζόταν ακόμα να συζητηθούν διεξοδικά τα θέματα ώστε στο Συνέδριο οι αντιπρόσωποι να ξέρουν πολύ καθαρά τι ακριβώς σήμαινε το καθένα. Γι' αυτό η συζήτηση, κύρια μέσα από τις στήλες της «Ίσκρα» και των άλλων εφημερίδων των Σοσιαλδημοκρατικών ομάδων κράτησε αρκετό χρόνο.

ΔΙΑΣΠΑΣΗ

Το Συνέδριο άρχισε με την ομάδα της «Ίσκρα» στη πλειοψηφία. Τις θέσεις της «Ίσκρα» υποστήριζαν 33 αντιπρόσωποι ήταν αντίθετοι μ' αυτές και 10 ταλαντεύονταν. Ωστόσο στη συζήτηση της 1ης παραγράφου του καταστατικού παρουσιάστηκαν τα πρώτα ρήγματα στην

ομάδα της «Ίσκρα». Η διατύπωση του Λένιν

1. Μέλος του κόμματος θεωρείται ο καθένας που παραδέχεται το προγράμμα του και υποστηρίζει το κόμμα τόσο με υλικά μέσα όσο και με την προσωπική του συμμετοχή σε μια από τις κομματικές οργανώσεις.

Βρήκε την αντίθεση του Μάρτοβ και του Άξελροντ που μαζί με τους ψήφους των αντικριστών, των ταλαντευομένων και μερικών ισκριστών κατάφεραν να αφαιρέσουν τον όρο της «προσωπικής συμμετοχής». Στο «Ένα βήμα μπρος, δυο βήματα πίσω» ο Λένιν αναφέρει σχετικά με το επεισόδιο:

«Το κόμμα για να είναι στη πράξη ο συνειδητός εκφραστής (μιας μη συνειδητής διεργασίας) πρέπει να είναι ικανό να δημιουργήσει οργανωτικές σχέσεις τέτοιες που να εξασφαλίζουν ένα ωρισμένο επίπεδο συνειδητότητας και ν' ανεβάζουν συστηματικά αυτό το επίπεδο. «Αν πρόκειται να πάρομε το δρόμο του Μάρτοβ - είπε ο σ. Παβλόβιτς - τότε πρέπει πριν απ' όλα να σβήσουμε το άρθρο για την αποδοχή του προγράμματος, γιατί για να δεχτείς ένα πρόγραμμα πρέπει να το αφομοιώσεις και να το καταλάβεις. Η αποδοχή του προγράμματος προϋποθέτει ένα αρκετά υψηλό επίπεδο πολιτικής συνείδησης». Δεν θα επιτρέψουμε ποτε να περιοριστεί τεχνητά με οποιαδήποτε απήματα (αφομοίωσης, κατανόησης κλη) η υποστήριξη της σοσιαλδημοκρατίας, η συμμετοχή στη πάλη που αυτή καθοδηγεί, γιατί η ίδια αυτή συμμετοχή, με το γεγονός και

μόνο της εκδήλωσης της, ανεβάζει και τη συνειδητότητα και τα οργανωτικά ένστικτα. Αλλά μια και ενωθήκαμε σε κόμμα για να κάνουμε μια συστηματική δουλειά, οφείλουμε να φροντίσουμε να της εξασφαλίσουμε τη συστηματικότητα αυτή».

Η αποδοχή του προγράμματος λοιπόν δεν ήταν μια τυπική δήλωση. Προϋπόθετε την κατανόηση του, και αυτο προϋπόθετε «ένα αρκετά υψηλό επίπεδο πολιτικής συνείδησης». Άλλο η υποστήριξη κι άλλο η συμμετοχή στο κόμμα. Το μέλος του κόμματος έχει ψηλή πολιτική συνείδηση. Σ' αυτό το ψηλό επίπεδο βάσισε ο Λένιν τις προτάσεις του για την οργάνωση.

Η διαφωνία του Λένιν με τον Μάρτοβ ήταν ένδειξη βαθύτερων διαφορών μεταξύ τους. Ελεπε ακόμα η πολιτική εμπιστοσύνη. Όταν αργότερα σε ιδιαίτερες συνειδητάσεις της ομάδας της «Ίσκρα» απέτυχαν να συμφωνήσουν σε κοινό κατάλογο υποποψηφίων γινόταν φανερό πως το κόμμα θα διασπαζόταν, πως ο Δημοκρατικός Συγκεντρωτισμός δεν μπορούσε να επιβληθεί σ' ολόκληρο το κόμμα. Ακολούθησαν χρόνια ιδεολογικής σύγκρουσης ανάμεσα στην ομάδα του Λένιν, τους Μπολσεβίκους, και την ομάδα του Μάρτοβ, τους Μενσεβίκους, προτού οριστικοποιηθεί η διάσπαση και μετατραπουν σε δυο ανεξάρτητα κόμματα. Ο Λένιν κατάφερε να επιβάλλει τις ιδέες του στη δική του φράξια που μετατράπηκε στο

συνέχεια στην 7η σελίδα

πλέον, οι δεύτεροι την απαγόρευση της συζήτησης και την τρομοκρατία που εξασφάλισε την κυριαρχία τους πάνω στο κόμμα.

σότερο από μια φορά ότι οι προτάσεις του ισχύουν για τις ιδιαίτερες συνθήκες της Τσαρικής απολυταρχίας και της κομματικής παρανομίας. Πως

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΠΟΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΣΤΗ ΛΕΜΕΣΟ

Καταλαμβάνοντας ο λαός της Λεμεσου ότι μόνο με την αγωνιστική κινητοποίηση θα μπορέσει να σώσει την παραλία και γενικά το περιβάλλον του τόπου- του που οι κύκλοι του κεφαλαίου προσπαθούν να τα ιδιοποιηθούν, οργανώνει πορεία από το Γ.Σ.Ο. στο Δασούδι κατά μήκος της παραλίας για να διαδηλώσει την αντίθεση του για την καταστροφή της παραλίας από τα χτίσματα «αξιοποίησης» του κεφαλαίου για το κόψιμο και την καταστροφή που γίνεται στο Δασούδι καθώς και για την οικοπεδοποίηση του Γ.Σ.Ο.

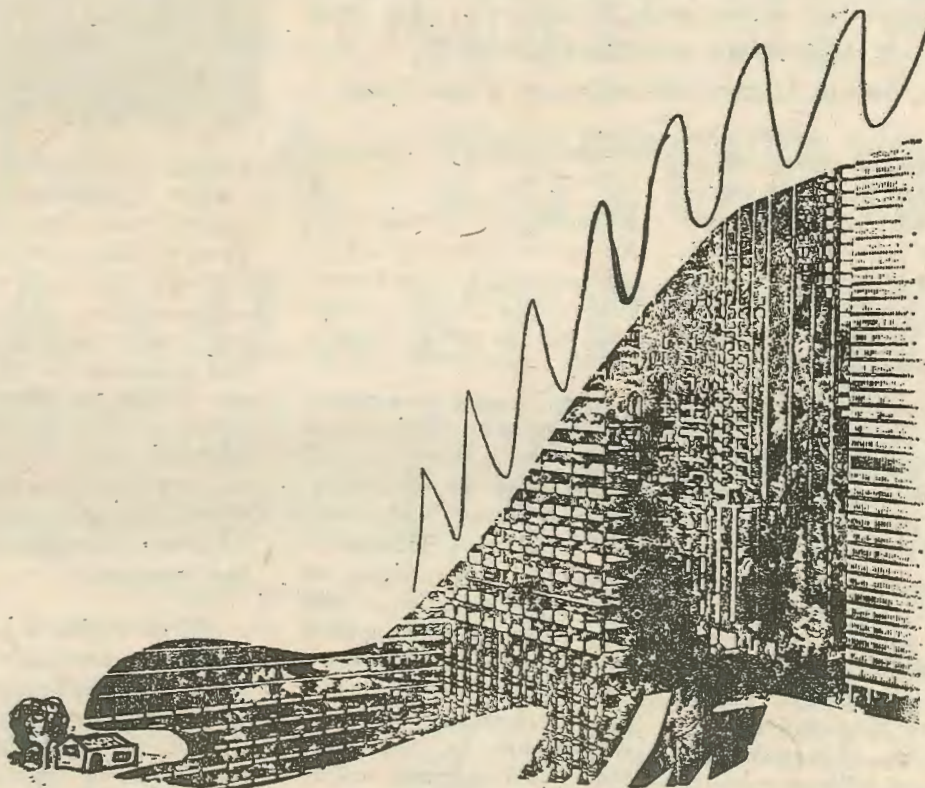
Μετα από τις συγκεντρώσεις, πικετοφορίες, συνθήματα στους τοίχους, επρωτήσεις στην βουλή, ανακοινώσεις και δημοσιεύσεις, συνέδρια και άλλες ενέργειες ο λαός της Λεμεσου μπαίνει σε πιο δυναμικούς αγώνες. Και η πορεία είναι μια αγωνιστική κινητοποίηση που πρέπει να ενισχύσουμε όλοι.

Η πορεία θα ξεκινήσει από το θέμα αυτό πλήττεται από το αδηφάγο κεφάλαιο που θέλει να βγάλει όσο μπορεί περισσότερα — μεγιστοποίηση κέρδους — αδιαφορώντας για την καταστροφή της ομορφιάς του τοπίου και τη μόλυνση του περιβάλλοντος.

Στη Λεμεσο μια ομάδα κεφαλαιοκρατών ενδιαφερόμενη μόνο για τα συμφέροντα της κατάρρεψε όλη την

παραλία δημιουργώντας ένα τσιμεντένιο τείχος από πολυκατοικίες, ξενοδοχεία και άθλια χτίσματα καθώς και με συρματοπλέγματα, πισίνες και βραχίονες. Με την ενίσχυση και την ανοχή της κυβέρνησης.

Η Πορεία από την φύση της έχει χαρακτήρα ενάντια στο κεφάλαιο και την κυριαρχούσα κοινωνική τάξη και τέτοιο χαρακτήρα πρέπει να της δώσουν οι διαδηλωτές γιατί η συνειδητοποίηση από το λαό του κοινωνικού και πολιτικού χαρακτήρα που έχει η μόλυνση του περιβάλλοντος θα φέρει και τη συνειδητοποίηση ότι μόνο με κοινωνικό και πολιτικό αγώνα θα φέρουμε αποτέλεσμα στον αγώνα για την προστασία του περιβάλλοντος.

Ο ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΣΜΟΣ

συνέχεια στην 6 σελίδα

κόμμα που οδήγησε την εργατική τάξη στην εξουσία τον Οχτώβρη του 17.

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η λειτουργία του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού μέσα στο Μπολσεβίκικο κόμμα ήταν ένας πολύ σημαντικός παράγοντας για την τελική επικράτησή του. Οι διαφωνίες και οι έντονες συζητήσεις ποτέ δεν έλειψαν, η ιδεολογική πάλη ήταν καθημερινό φαινόμενο. Πολλές φορές ο Λένιν βρέθηκε στη μειοψηφία, πολλές φορές κατάφερε να επιβάλει τη γνώμη του μέσα από τη συζήτηση. Τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα παρουσιάστηκαν μέσα στη περίοδο των εννιά μηνών που μεσολάβησαν από την επανάσταση του Φεβράρη μέχρι την επανάσταση του Οχτώβρη. Το συνέδριο των Μπολσεβίκων τον Απρίλη του 17 ανέτρεψε την μέχρι τότε υποστήριξη του κόμματος προς την κυβέρνηση. Ο Λένιν επιστρέφοντας από την Ελβετία βρήκε το κόμμα να αμφιταλαντεύεται κάτω από την ηγεσία των Κάμενεβ και Στάλιν. Χρειάστηκε σκληρή πάλη για να σταματήσει οποιαδήποτε υποστήριξη στην Κυβέρνηση. Το Σεπτέβρη οι Μπολ-

σεβίκοι με πλειοψηφία αποφάσισαν να μην μπούκοτάρουν την Δημοκρατική Συνέλευση, πράγμα που προκάλεσε την οργή του Λένιν που κρυβόταν τότε στη Φινλανδία. Τον Οχτώβρη οι Κάμενεβ και Ξηρόβιεβ διαχώρησαν ανοιχτά τη θέση τους από την απόφαση των Μπολσεβίκων για εξέγερση. Παρ' ολ' αυτά δεν παρατηρήθηκε καμμία διάσπαση μέσα στο κόμμα. Υπήρχε ακριβώς μια πολιτική εμπιστοσύνη που χτίστηκε με χρόνια ολόκληρα συνεπούς επαναστατικής δουλειάς.

Μετα την επανάσταση ακολούθησαν οι δύσκολες μέρες της πείνας και του εμφυλίου πολέμου. Η νέα Σοβιετική κυβέρνηση αναγκάστηκε να απαγορεύσει το ένα μετά το άλλο τα κόμματα που στρέφονταν εναντίον τους. Το μέτρο παίρνονταν σαν αυστηρά προσωρινό, μέσα στα πλαίσια του Πολεμικού Κομμουνισμού το αντίστοιχο της «κατάστασης εκτάκτου ανάγκης». Το αποτέλεσμα ήταν να μεταφερθούν οι συγκρούσεις μέσα στο ίδιο το Μπολσεβίκικο κόμμα, ανάμεσα στις διάφορες ομάδες του. Ακολούθησε άλλο «προσωρινό» μέτρο, η απαγόρευση των φράξιων μέσα στο κόμμα.

Στο μεταξύ μια βαθειά αλλαγή γινόταν μέσα στο κόμμα. Πολλά από τα καλύτερα μέλη του σκοτώθηκαν, πολύ περισσότεροι έτρεξαν να γραφτούν μέλη. Το επίπεδο της πολιτικής συνείδησης έπεφτε. Η κομματική γραφειοκρατία άρχισε πια ν' αντικαθιστά το επαναστατικό κόμμα. Μέχρι το τέλος της δεκαετίας του 20 η λειτουργία του κόμματος γίνθηκε εντελώς γραφειοκρατική. Ο «συγκεντρωτισμός» του μεταβλήθηκε σε τυφλή υπακοή στην ηγεσία του Στάλιν. Τα «προσωρινά» μέτρα είχαν γίνει για καλά μέτρα.

Αυτή η παραμόρφωση του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού είναι και η βάση της παρεξήγησης που έκαμε την έννοια να χρεωκοπήσει στη συνείδηση των μαζών. Ομως δεν μπορούμε να κάψουμε το παπλώγα τον ψύλλο. Δεν πλωμα για τον ψύλλο. Δεν είναι ο Δημοκρατικός Συγκεντρωτισμός ο Δημοκρατικός Συγκεντρωτισμός που επέτρεψε τις θηριωδίες του Στάλιν μα η κακή, γραφειοκρατική εφαρμογή του. Σε τελευταία ανάλυση η έλλειψή του.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ
ΤΗΣ "Σ.ΕΚΦΡΑΣΗΣ"

Η ΠΟΡΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ

Έγινε λοιπόν ξανά η πορεία ειρήνης ύστερα από 15 χρόνια (η πρώτη το 1964). Είναι σ' όλους γνωστό ότι τη πορεία τη προώθησε και την προπαγάνδησε το ΑΚΕΛ.

Φυσικά την πορεία ενίσχυσαν κι άλλες προοδευτικές καταστάσεις (κόμματα, νεολαίες, οργανώσεις) προσπαθώντας να της δώσουν ένα νόημα διαφορετικό, πιο αγωνιστικό.

Πως όμως το ΑΚΕΛ ξανασκέφτηκε τη πορεία ύστερα από 15 χρόνια. Και γιατί κράτησε αυτή τη στάση στη βουλή, ενάντια στα δυναμικά μέτρα που πρότεινε η ΕΔΕΚ.

Ας δούμε λοιπόν τα πράγματα ένα-ένα:

Α Το ΑΚΕΛ σκέφτηκε να εκτονώσει ένα λαϊκό αίσθημα για κινητοποίηση. Θέλησε να καναλιγάρεει άλλο ένα λαϊκό αίσθημα για δράση που μπορούσε να στραφεί είτε ενάντια στον Αττίλα είτε ενάντια στην Αστική τάξη, είτε και στα δυο ταυτόχρονα. Σ' όλες τις περιπτώσεις αυτό είναι ενάντια στη πολιτική του ΑΚΕΛ.

Οι ενδείξεις ότι αυξάνεται η δυσφορία των μαζών ενάντια στην αστική τάξη της Κύπρου είναι καθημερινές. Οι εργαζόμενοι έχουν βαρεθεί το παραμύθι της «κρίσιμης και λεπτής φάσης» του Κυπριακού προβλήματος που το ακούμε χρόνια τώρα. Ταυτόχρονα τα προβλήματα τους αυξάνονται. Η αστική τάξη ζητά να πληρώσουν αυτοί τα σπασμένα. Έτσι ενώ αυτή συσσωρεύει πλούτο και πραγματοποιεί υπερκέρδη, οι εργαζόμενοι χάνουν και τα πιο βασικά τους δικαιώματα, χτυπιούνται από τον πληθωρισμό, την έμμεση φορολογία και τα χαμηλά μεροκάματα.

Την ίδια ώρα η επικρατούσα πολιτική που ενισχύεται και προπαγανδίζεται από το ΑΚΕΛ και η οποία μιλά για συνδιαλλαγή και υποχωρήσεις στην πρακτορική και δικτατορική ηγεσία του Ντενκτας αμφισβητείται από τους εργαζόμενους. Ο λαός βαρέθηκε αυτή τη κατάσταση της απραξίας που σάπισε κυριολεκτικά την εξέλιξη του Κυπριακού.

Ο κίνδυνος για την πολιτική του ΑΚΕΛ να ζητήσουν άλλες διεξόδους οι εργαζόμενοι και να πιέσουν για μια αγωνιστική πορεία και για δυναμικά μέτρα ήταν άμεσος. Έτσι ριχτηκε το σύνθημα για μια πορεία ενάντια στις Αγγλικές βάσεις, που θα εκτόνωνε λίγο τη κατάσταση και θα παρουσίαζε το ΑΚΕΛ πρωτοπόρο σε αγώνες για ανεξαρτησία. Έτσι βλέπαμε τη κωμική κατάσταση, το ΑΚΕΛ να προπαγανδίζει την πορεία ενάντια στις αγγλικές βάσεις και να μιλάει αγωνιστικά γι' αυτό το θέμα και ταυτόχρονα να μιλά για συνδιαλλαγή και υποχωρήσεις στη κλίκα του Ντενκτας και στον Αττίλα.

Όμως οι Αγγλικές βάσεις και ο Αττίλας είναι αποτέλεσμα των ενεργειών και της προώθησης των ξένων συμφερόντων και θέμα πλήρους ανεξαρτησίας και εδαφικής κυριαρχίας και δεν μπορεί αυτές τις δύο καταστάσεις να τις

αντιμετωπίζεις με διαφορετικό τρόπο.

Β Ταυτόχρονα η ύπαρξη των Αγγλικών βάσεων επιβάλλει και μια κριτική για το εσωτερικό της Κύπρου και συγκεκριμένα για την αστική τάξη.

Οι βάσεις έγιναν από το συμβιβασμό της δεξιάς πολιτικής ηγεσίας και της αστικής τάξης ύστερα από τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του 55-59 με την Αγγλική αποικιοκρατία. Δεν μπορείς να κάνεις αγώνα ενάντια στις βάσεις χωρίς να κάνεις κριτική και σε κείνους που τις δέχτηκαν, χωρίς να κάνεις κριτική σ' αυτούς που τις ανέχονται και θέλουν τη παραμονή τους. Γιατί οι βάσεις αποτελούν ένα στοιχείο ενισχυτικό της αντίδρασης και πολλοί που μπορεί να διακηρύσσουν με λόγια ότι είναι ενάντια στις βάσεις στη πραγματικότητα τις θέλουν γιατί ξέρουν ότι σε κάθε κοινωνικό αγώνα τωρινό ή μελλοντικό η ύπαρξη των βάσεων θα είναι πάντοτε μια ενίσχυση στη αστική τάξη που είναι εξαρτημένη με τα ξένα συμφέροντα.

Γι' αυτό και μόλις έγινε η πρόταση της ΕΔΕΚ για πρακτικά μέτρα παρακώλυσης της λειτουργίας των βάσεων ο Ζιαρτίδης εκπροσω-

ποντας τη πολιτική του ΑΚΕΛ ώρμησε να την αντικρούσει γιατί δεν ήθελε να φανεί η Κυβερνητική αντίθεση στην πρόταση ΕΔΕΚ γιατί το κυβερνών κόμμα ποτε δεν θα ψήφισε για πρακτικά μέτρα. Μια συμφωνία του ΑΚΕΛ με την ΕΔΕΚ θα έδειχνε στα μάτια του λαού την στάση της άρχουσας τάξης έτσι που στη πορεία ενάντια στις βάσεις θα την συνέδεε με κριτική ενάντια στους εξαρτημένους με τα ξένα συμφέροντα.

Στην πορεία ο λαός θα έδινε τον αγώνα ενάντια στις βάσεις με τα καθημερινά του προβλήματα και τις συνδικαλιστικές-του διεκδικήσεις αφού αυτά τα προβλήματα δημιουργούνται από εκείνους που δεν θέλουν πρακτικά μέτρα ενάντια στις βάσεις.

Αυτο φοβόταν το ΑΚΕΛ. Μήπως φανεί ότι στο θέμα των πρακτικών μέτρων υπάρχει αντίθεση ανάμεσα στα προοδευτικά κόμματα και τις οργανώσεις από την μια και τα κόμματα της άρχουσας τάξης από την άλλη, πράγμα που θα έδινε στη πορεία και τη διάσταση της εσωτερικής κοινωνικής κριτικής. Στη πορεία κάθε φωνή και στα πρακτικά μέτρα θα ήταν και μια ταξική κριτική.

Με την αντίθεση του στη πρόταση της ΕΔΕΚ μετατόπισε το ζήτημα σε θέμα τακτικής. Έτσι στη πορεία επικράτησε ένα μικρο-νοικοκυριστικό πνεύμα σύμφωνα με την «σώφρονα» πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία των μι-

κρονοκοκυρέων του ΑΚΕΛ.

Ενώ μια πορεία ενάντια στις βάσεις είναι μια πορεία ενάντια στον Αττίλα είναι και μια πορεία εσωτερικής κοινωνικής κριτικής ενάντια στους εξαρτημένους με τα ξένα συμφέροντα.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Συνέχεια από τη σελ. 1

μοσίευση οτιδήποτε παραβλάπτει το διάλογο.

Για τον σκοπό αυτό διορίστηκαν δυο αντιπρόσωποι ένας από κάθε πλευρά οι κ.κ. Κατσαμπας και Αλτιμαζ.

Αποφασίστηκε επίσης ότι τα δυο Δ.Σ. θα έχουν τακτικές συναντήσεις και επαφές.

Τόσο στο κοινό ανακινωθέν όσο και στις δηλώσεις που έκαμαν οι πρόεδροι των δυο Δ.Σ. ύστερα από την συνάντηση, δεν αναφέρεται ούτε λέξη για την εφαρμογή των ψηφισμάτων και των αποφάσεων του Ο.Η.Ε. για το Κυπριακό, ούτε για την επιστροφή των προσφύγων Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων στα σπίτια τους.

Τη στιγμή που έγινε ειδική αναφορά στο σημείο 8 της συμφωνίας γιατί δεν έγινε ειδική αναφορά και σε άλλα,

π.χ. στο σημείο που μιλά για τις αποφάσεις του Ο.Η.Ε;

Δεν είμαστε ενάντια σε τέτοιου είδους συναντήσεις, αλλά όταν αυτές οι συναντήσεις έχουν σαν αποτέλεσμα την απόκρυψη ή τον παραμερισμό ορισμένων απαράβατων δικαιωμάτων του λαού, γίνεται φανερό ότι δεν εξυπηρετούν την δίκαιη υπόθεση και τους αγώνες του.

Οι συναντήσεις για χάρη των συναντήσεων δεν εξυπηρετούν κανένα, αντίθετα δίνουν απατηλές εντυπώσεις και υποβάλλουν περιορισμούς που καταλήγουν στην καλύτερη περίπτωση στην καλλιέργεια αυταπατών.

Οι Κύπριοι δημοσιογράφοι Γούρκοι και Έλληνες όφειλαν να ξεκαθαρίσουν τις θέσεις τους πάνω σε όλα τα σημαντικά ζητήματα για να γνωρίζει ο λαός και τις διαφορές και τις συμφωνίες τους.

σοσιαλιστική

εκφραση

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα

Εσωτερικό: £2.000

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.000 ή 300 δρ.

Ευρώπη: £4.000 ή \$12.000

Αμερική: £5.000 ή \$15.000

Αυστραλία: £6.000 ή

\$15.000 (Αυστρ.)

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ και στα περίπτερα.

Για την αλληλογραφία:
Σοσιαλιστική ΕΚΦΡΑΣΗ
Τ.Κ. 1064
ΛΕΥΚΩΣΙΑ—ΚΥΠΡΟΣ